

РЕШЕНИЕ

№ 5840

гр. София, 14.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 23.09.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Надя Загорова, като разгледа дело номер **6284** по описа за **2022** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на М. С. К. чрез адв. В. Б. И. срещу Решение №1324 от 14.02.2022г. по НАХД № 20211110215129/2021 г. на СРС, НО, 22-ри състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 385509/14.05.2021 г., издадено от зам. кмета на Столична община. С цитираното НП на М. С. К. е наложена „глоба“ в размер на 50 лв. за извършено нарушение на чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, във вр. с чл. 46, ал.1 и чл. 47, ал. 1 от Наредба за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община /НРУПОГТТСО/. В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуален закон. Моли решението на СРС да се отмени като неправилно и незаконосъобразно и да се постанови ново, с което да се отмени НП. Претендира присъждане разноските в настоящото касационно производство и в развитото се производство пред СРС, с представен списък. В съдебно заседание касаторът не се явява и не изпращапредставител.

Ответникът, редовно призван не се явява и не изпраща представител.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София – град, XI-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл.218, ал.2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е основателна.

За да постанови решението си районният съд е приел, че на 20.04.2021г. в 15,40ч. М. С. К. е пътувала в [населено място] в А-94, след спирка „ВУ Т.и пощи“ в посока Студентски град, район Студентски град без редовен превозен документ и отказала да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците. Тази фактическа обстановка районният съд приел за установена въз основа на гласните и писмените доказателства по делото, които са непротиворечиви и допълващи се.

С оглед на така установената фактическа обстановка съдът е формирал и правните си изводи, въз основа на които е потвърдил оспореното НП. Съдът е приел, че АУАН и оспореното НП били издадени от материално и териториално компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма при спазване на установения ред и в сроковете, предвидени в чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН. И в двата акта времето, мястото и обстоятелствата по извършване на нарушението били посочени по сходен начин, като било налице съответствие между фактическото описание и правната квалификация и отговаряли на критериите за законосъобразност. Нарушението, макар лаконично, било ясно описано в АУАН и НП, като словесното му описание съвпадало с дадената правна квалификация и не били допуснати съществени процесуални нарушения при съставянето на АУАН и издаването на НП, които да са довели до нарушаване на правото на защита на лицето.

Така постановеното решение е неправилно, като не се споделят от настоящия касационен състав изложените в него мотиви.

В хода на административно-наказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, а именно че не е конкретизирано точно и ясно извършеното нарушение, което е довело до нарушаване правото на защита на лицето.

В АУАН и в НП нарушението е описано от фактическа страна както следва: лицето е пътувало без редовен превозен документ, като е отказало да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците. Така описаното фактически нарушение, обаче, е квалифицирано от правна страна като такова по чл.18, ал.1, т.1, т.2 и т.3 във връзка с чл.46, ал.1, чл.47, ал.1 от НРУПОГТТСО. Посочената разпоредба урежда различни хипотези, свързани с отделни задължения на пътуващите в градския транспорт, а именно: да притежават превозен документ, да го представят на контролните органи, както и да слязат от превозното средство на следващата спирка и да предоставят на контролните органи лична карта/личен паспорт за съставяне на АУАН при констатирано нарушение и отказ за закупуване на карта за еднократно пътуване.

Видно от текста на АУАН и НП – посочени за нарушени са всички хипотези, поради което не е ясно за кое от тези деяния е санкционирано лицето. В словесната част на АУАН и на НП не е описано неизпълнение на задълженията по т.2 и т.3 на чл.18 от Наредбата. От свидетелските показания на разпитания актосъставител става ясно, че К. е пътувала без превозен документ и е отказала да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролър. Дори да се приеме за доказано, че са извършени нарушения на всички описани в текстовете на чл.18, ал.1, т.1, т.2 и т.3 задължения на пътниците, то това не е отразено в съдържанието на АУАН и НП. В словесното описание на нарушението липсва такова посочване. Разминаването между словесното описание на нарушението и правната му квалификация е съществено процесуално нарушение, което е самостоятелно основание за отмяна на НП, тъй като създава неяснота относно конкретното административно нарушение, за което е ангажирана отговорността на лицето и нарушава правото му да организира адекватно защитата си.

На следващо място – посочената за нарушена разпоредба на чл.46, ал.1 от Наредбата в АУАН и НП предвижда, че „при констатиран от длъжностно лице – контролър по редовността на пътниците случай на пътуване без редовен превозен документ или с нередовен превозен документ, пътникът закупува карта за еднократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците: 1. В превозното средство картата се валидира от длъжностно лице – контролър и дава право на пътника да продължи пътуването си със същото превозно средство; 2.при слизване на нередовния пътник, последният заплаща стойността на картата на спирката“. Така цитираната норма не санкционира отказ на нарушителя да бъде закупена от него карта за еднократно пътуване, продавана от контролъра по редовността на пътниците, а регламентира реда за прилагането на тази мярка.

Всичко гореизложено води до извод, че в НП не е описана точно и ясно правната квалификация на нарушението, за което е наказано лицето, като с това е нарушен чл.57, т.5 и т.6 от ЗАНН. Настоящият съдебен състав намира, че допуснатите процесуални нарушения са ограничили ефективно упражняване правото на защита на санкционираното лице. За М. С. К. е останало неясно какво конкретно нарушение е извършила, поради което е възпрепятствана да осъществи в пълен обем правото си на защита.

Настоящият състав на АССГ, счита че към датата на извършване на нарушението и към датата на издаване на процесното НП, е била в сила Наредба за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община, приета с Решение № 178 на СОС по Протокол № 51 от 05.04.2018 г. Съгласно чл. 49 във връзка с чл. 47, ал. 1 от НРУПОГТТСО при пътуване без редовен превозен документ или с нередовен превозен документ и отказ на пътника да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците, длъжностното лице по контрола съставя акт за установяване на административно нарушение, за което е предвидено наказание „глоба“ в абсолютен размер от 50 лева /чл. 49/. Според параграф 1, т. 1 от ДР на НРУПОГТТСО превозно средство е трамвай, тролейбус, автобус или метровлак, с който се осъществява обществен градски транспорт на територията на Столична община. Разпоредбата на чл. 101, т. 1 от ЗАвт П, също действаща към процесния момент, предвижда пътник в моторно превозно средство за обществен превоз, който пътува без билет или друг превозен документ, да се наказва с глоба в размер от 10 до 50 лв. - за превози по общинските транспортни схеми. Съгласно пар. 1, т. 11 от ДР на ЗАвтП това е общодостъпна схема, с която се

предоставят за експлоатация автобусните линии в община, област или в цялата страна, тоест съгласно относимата законова регламентация общественият градски транспорт на територията на Столична община, осъществяван с автобуси, е превоз по общинските транспортни схеми.

Анализът на посочените разпоредби сочи, че е налице пълно съответствие на признаците на деянието, посочено като административно нарушение в Закона и в Наредбата, когато общественият градски транспорт е автобусен, както е в процесния случай. Видно е, че горепосочените санкционни разпоредби на ЗАвт П /чл. 101/ и на Наредбата /чл. 49/ за едно и също нарушение предвиждат различни по размер санкции.

Следователно, разпоредбата на чл. 49 от НРУПОГТТСО противоречи на чл. 101, т. 1 от ЗАвтП в частта за размера на предвиденото административно наказание. Разпоредбата на чл. 101 от ЗАвтП не е бланкетна и признаците на извършеното нарушение не подлежат на попълване от друг нормативен акт. Недопустимо е обществени отношения, изчерпателно уредени със закон, да се преуреждат с подзаконов нормативен акт, като за същото нарушение се предвижда по-високо /с оглед неговия минимум/ по размер административно наказание, макар и от същия вид - "глоба". Противоречието между закон и подзаконов акт обуславя отмяната на НП, издадено за нарушение по наредба на СО /НРУПОГТТСО/, противоречаща на ЗАвтП, на основание чл. 15, ал. 3 от ЗНА.

С оглед изхода на спора на касатора се дължат разноски в размер на 600 лв., представляваща адвокатско възнаграждение, видно от представения по делото договор за правна защита и съдействие от 20.06.2022г. и от 20.10.2021г.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение №1324/14.04.2022г. на СРС, НО, 22-ри състав е НЕПРАВИЛНО на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде отменено. Не са налице и основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XI Касационен състав на основание чл.221 ал.2 и чл.222 ал.1 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение №1324/14.04.2022г. на СРС, НО, 22-ри състав, постановено по а.н.д. №20211110215129 по описа за 2021 година и вместо него постановява

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №385509 от 14.05.2021г., издадено от Заместник-кмет на Столична община, с което на М. К. на осн. чл.49 от Наредба за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община е наложена глоба в размер на 50лв. за нарушение на чл.18, ал.1, т.1, т.2 и т.3 вр. чл.46, ал.1 и чл.47, ал.1 от НРУПОГТТСО.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на М. С. К. сумата в размер на 600 лева,

представляваща адвокатско възнаграждение пред двете инстанции.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.